

La immigració imposada, una realitat que no ens esperàvem

written by Llorenç Prats | 19 de juliol de 2025

Els circuits de les decisions col·lectives que ens afecten no sabem d'on venen ni com surten. Tot d'una, d'uns anys ençà ens ha sobrevingut que els nostres espais públics i en la vida corrent, tot són gent de fora, de països llunyans, àdhuc d'altres continents.

Això no és cap improvisació i de fet Catalunya ja sap què suposa, des que passada la guerra del 1936 als anys seixanta del segle passat, vingueren milers d'espanyols a Catalunya. El motiu va ser la industrialització, i per tant, la necessitat de mà d'obra per fer-la funcionar. I, tal qual, va funcionar. Avui el teixit industrial català és extens, profund i divers. Fins i tot, s'ha internacionalitzat i té noves oportunitats fora de les nostres fronteres catalanes.

Ara les mancances venen dels serveis, on la demanda de mà d'obra també és important. Davant d'això, les persones d'arreu del món que cerquen oportunitats de progrés, com tal vegada van fer els catalans amb el desastre de la fil·loxera, per exemple, el segle passat, s'ho diuen i en venen tants com poden.

Estem cada dia més astorats i no sabem què fer. Els espais públics, els serveis públics i molts àmbits de la vida quotidiana estan **immersos en la multiculturalitat. Catalunya, sense estat** propi, ni instruments adients per fer-se valer queda desamparada. Hi ha una certa tribulació col·lectiva, i alguns han optat per fugir, altres per ignorar-ho i altres per respondre amb exabruptes.

Els signes del temps són els que són. Les nacions persisteixen i les dificultats són l'alçaprem que les fa grans. És la nostra situació nacional. I per afrontar-ho només tenim un

mecanisme a l'abast: la democràcia. La democràcia com eina de seducció per atraure a la catalanitat els nouvinguts, convèncer amb arguments i **usar el nostre tarannà per fer-nos veure**. No en tenim cap altra. I els que diuen el contrari, faran més mal que bé, i el país en sortirà ressentit.

El nostre esforç col·lectiu passa per una afirmació persistent i constant de la nació catalana. Ara, a més, podem dir sense cap excusa possible que el català és obligatori de saber, i com a símbol principal de la nostra identitat, ho hem de fer valer en tot moment. Sobretot entre els que diuen que "els hi costa" mantenir el català, fins i tot si hom diu que l'entén.

No tenim cap més drecera a hores d'ara. Una eventual fermesa política per doblegar els partits espanyolistes que operen descaradament sobre els afers catalans és inversemblant per part d'ERC o JxCat. Caldrà confiar en les millors opcions de les forces que van emergint de forma imparabile com el **Front Nacional de Catalunya**, d'estil conservador; ALHORA més liberal progressista, o AC amb la dèria contra els marroquins que acabarà generant l'aparició d'un partit islamista (segurament d'estil unionista).

Hi ha camp per córrer i està la pilota a les nostres mans. Cal saber-ho aprofitar, des dels ajuntaments, les entitats i els nous partits polítics. I l'oportunitat d'emancipació nacional sorgirà en el moment menys pensat.